

der kunde være Noget til Hinder for, at man rettede denne Smule, selv om man sidenester engang skulde tage fat paa Retspleiens videre Udvikling, saa tillod jeg mig at indbringe den i Thinget og var saa lykkelig at faae Lov til, at den maatte nyde Fremme. Det er jo naturligt, at denne Sag ligger disse Folk paa Hjerte; thi det er jo vist, at, naar der er saadanne Sager, som man nødig vil have skulle gaae over til Domstolene, saa ligger det klart for, at, naar det er Folk, som ere deres Jævnlige, der skulle forlige Sagerne, saa have de mere Frihed til at udtale sig frit om de Ting, der ligge imellem dem, end de have, naar de staae ligeoverfor deres Amtmand. Det er jo naturligt, det burde ikke være, men det er nu engang Tilfældet, og derfor har jeg meent, at det var det Bedste, at de bleve stillede ligeoverfor deres Jævnlige. Jeg har Erfaring i den Henseende, og jeg har følt, at, jo mere det lod sig gjøre, at Bedkommende frit kunde komme til at udtale sig om det, der var kommet dem imellem, jo bedre selv den, der havde Uret, fik Lov at gjøre sin Ret gjældende; desto bedre blev det at mægle Forlig. Derfor kan jeg ikke Andet end finde, at det var fuldkomment rigtigt, at en saadan Lov kom istand. Jeg kan heller ikke see, at der kunde være Noget i veien for, efter den Udvikling, som Folk dog nu i Almindelighed have, nu at vedtage en saadan Lov. Den Tid, da Forligelsesloven af 1795 kom ud, har der slet ikke været forudsat saa saare Meget i Kjøbstæderne, idet Loven selv forudsætter, at der gjerne kunde være en By, hvor der ikke var to Mænd, der duede til at være Forligsmæglere, og derfor har Loven fastsat, at de kunde hjælpe sig med een. Nu skulde det være forunderligt, om der ikke i en Herredsjurisdiction eller i et District, saa stort, som Amtsrådet syntes, det kunde være, skulde findes Een eller To, som vare stikfede til denne Gjerning. I Lovforslaget er der jo rigtigt nok, som de Herrer ville see, en Forandring fra det, som nu bestaaer i Kjøbstæderne. Man veed jo, at det er almindeligt, at der foreslaaes tre eller sex Mænd af Magistraten, som siden blive udnævnte af Borgerne. Jeg har meent, at Sagen vilde

have mere for sig, hvis man indrettede det saaledes, at Districtet selv udpegede dem, som det ansaae for at være stikfede til at udføre et saadant Hverv, og det saa derefter blev overladt til Amtsrådet at vælge dem, der skulde forestaae dette Hverv. Jeg kan heller ikke synes Andet, end at det er Noget, som passer bedst til vor Tid; thi derved vilde være nogen mere Garantte for, at Districterne fik dem, de ønskede, og der vilde endda fra det Offentliges Side være Garantte ved, at Amtsrådet endelig bestemte, hvem der skulde have denne Bestilling. Jeg vil indskrænke mig til disse Bemærkninger for Dieblirket og vil kun bede, at det ærede Thing vil lade denne Sag gaae videre, da jeg troer, det er Noget, som bør gaae frem, endsfjendt der vel ikke er saa stort Haab om, at den fuldkommen skulde komme igjennem. Dog kunde det vel være, hvis man vilde behandle den saa hurtigt som muligt.

Alberti: Det kan vistnok være hensigtsmæssigt, at den Bestemmelse i Forordningen af 1795, som omtaler Forligsmæglingen, ophæves, forsaavidt denne Bestemmelse gaaer ud paa, at, hvor Amtmanden ikke selv prøver Forlig, skal Forligsmæglingen overdrages til Herredsfogden. Det er almindelig anerkjendt, at da Parterne skulle have Leilighed og Frihed til at udtale sig aabent for Forligelsescommissionen, saa er det ikke hensigtsmæssigt, at det er den paagjældende Dommer selv, som har Sæde deri. Om Tiden til denne Forandring nu er kommen, det skal jeg ikke indlade mig paa, da den ærede Forslagsstiller jo selv har udtalt, at Justitsministeren meente, at Forandringen endnu var ubetimelig, men jeg troer, at ved Forslagets Fremlæggelse bør man fremhæve de Mangler, der ere ved den bestaaende Indretning, thi en Mangel er et Moment til at træffe en Forandring; forudsat, at der ikke er andre Momenter, som gjøre, at Forandringen ikke endnu bør finde Sted. Det er jo imidlertid aldeles ubestemt, naar den nye Ordning af Retsvæsenet indtræder, og Ministeren veed formodentlig ikke endnu, naar han vil blive istand til at komme med et Udcast derom. Saaledes skal jeg for mit Bedkommende ikke have Noget imod, at dette Forslag fremmes, men jeg troer, at det er hensigtsmæssigt